

Arrest

nr. 70 280 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat O. PIRARD, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma vrouw afkomstig uit Podujevo, Kosovo en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

U bent officieel gehuwd met V.H. (...) (O.V.X).

Ten tijde van het Kosovaars gewapend conflict in 1999 werd uw echtgenoot door Servische militairen gedwongen om woningen van etnische Albanezen te plunderen en vervolgens in brand te steken.

Om die reden kenden u en uw echtgenoot na het einde van de oorlog meermaals problemen met etnische Albanezen. Jullie vluchtten naar Italië maar omwille van de slechte levensomstandigheden reisden jullie naar België.

Op 22 december 2008 diende u een eerste asielaanvraag in.

Er werd echter beslist dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag.

U verklaarde echter dat u niet naar Italië reisde maar met uw gezin terugkeerde naar Kosovo.

Twee weken voor uw vertrek naar België kwamen gemaskerde etnische Albanezen binnen in uw woning. Ze waren op zoek naar uw man. U werd door hen mishandeld en verkracht. U diende geen klacht in bij de politie. Ten gevolge van deze feiten kampt u met psychische problemen.

Op 2 januari 2010 vertrok u samen met uw gezin naar België.

In Duitsland werden jullie door de autoriteiten tegengehouden. Jullie vroegen er asiel aan, maar de Duitse autoriteiten stuurden jullie echter naar België.

Op 7 oktober 2010 diende u in België een tweede asielaanvraag in."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, V.H. (...), werden uiteengezet.

In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo beweerde u dat u in mei of juni 2005 werd meegenomen vanuit een park, in het gezicht geslagen werd met een boksbeugel en tot slot werd omvergereden toen u vluchtte per fiets (CGVS, p. 8 en 9). In de door u neergelegde documenten wordt enkel melding gemaakt van een ongeval waarbij u als fietser werd aangereden door een wagen. Nergens wordt vermeld dat u ontvoerd en geslagen zou zijn. In het uitgebreide medische evaluatieverslag dat opgesteld werd in het kader van een procedure tot het bekomen van een schadevergoeding als verkeersslachtoffer wordt enkel melding gemaakt van letsels die veroorzaakt werden door een verkeersongeval. Over kwaad opzet wordt in de door u neergelegde documenten niets vermeld. Vervolgens verklaarde u dat etnische Albanezen u na jullie terugkeer in 2009 kwamen zoeken in uw woning. Uw echtgenote was toen thuis en vertelde u dat ze naar u waren komen vragen. U vermeldde geen andere feiten die tijdens hun bezoek zouden voorgevallen zijn. U stelde dat er enkel bedreigingen geuit werden (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaarde in dit verband echter dat ze tijdens deze inval zwaar geslagen werd. Ze beweerde ook dat haar mond werd dichtgekleefd, dat ze door vier gemaskerde personen verkracht werd en dat ze nog steeds littekens heeft, onder andere van een brandende sigaret (CGVS echtgenote, p. 7 en 8). Het is echter allerminst aannemelijk dat u, zelfs al zou uw echtgenote u geen details hebben verteld over de inval, helemaal niet zou hebben opgemerkt dat zij het slachtoffer is geworden van zware mishandelingen en nog steeds littekens heeft. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van dit incident verder ondermijnd door de verklaringen van uw echtgenote betreffende de medische zorgen die ze nav het incident zou hebben gekregen. Zo stelde ze dat ze te kampen heeft met psychische problemen veroorzaakt door bovenvermelde feiten. Aanvankelijk verklaarde ze dat ze nav deze psychische problemen geen dokter raadpleegde in Kosovo (CGVS echtgenote, p. 9). Daarna wijzigde ze plots haar verklaringen, en stelde ze dat ze wel een arts bezocht in Kosovo (CGVS echtgenote, p. 9). Toen haar uiteindelijk expliciet gevraagd werd of ze een dokter consulteerde in Kosovo antwoordde ze dat ze dit niet wist (CGVS echtgenote, p. 9). Ze verklaarde wel dat ze in België een arts bezocht omwille van haar psychische problemen (CGVS echtgenote, p. 9 tem 10). Daarna wijzigde ze plots haar verklaringen en stelde ze dat ze hier geen dokter bezocht heeft. Daarna verklaarde ze dat ze wel een dokter consulteerde (CGVS echtgenote, p. 9). Gevraagd naar de naam van de arts moest ze het antwoord schuldig blijven en ze kende ook de specialisatie niet van de dokter niet die haar behandelde (CGVS echtgenote, p. 9). Vervolgens verklaarde ze dat de consultaties plaatsvonden in een ziekenhuis. Gevraagd naar de naam van het ziekenhuis moest ze het antwoord schuldig blijven (CGVS echtgenote, p. 10). Ten slotte werd haar gevraagd naar de naam van de medicatie die ze kreeg voorgeschreven. Ook hier kon ze niet op antwoorden (CGVS echtgenote, p. 10).

Bovendien kunnen bovenvermelde ernstige feiten (mishandeld, bedreigd en verkracht door gemaskerde etnische Albanezen die in de woning binnenvielen) niet in overeenstemming worden gebracht met de objectieve situatie voor Roma in Kosovo. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er een zeer strikte monitoring (door nationale en

internationale organisaties) van de situatie van etnische minderheden in Kosovo, ook in Podujevo is. De laatste jaren is de situatie voor Roma aanzienlijk verbeterd en in deze context is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat dergelijke mishandeling van een Roma-familie, zou hebben plaatsgevonden, laat staan dat deze niet onder de aandacht zou zijn gekomen van organisaties die de situatie op de voet volgen, de media en/of de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Podujevo in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. De RAE-gemeenschappen zijn volledig geïntegreerd in de gemeenschap en verplaatsen zich over het algemeen ook vrij binnen de regio. Er wordt evenmin melding gemaakt van recente etnisch geïnspireerde incidenten in de regio.

Ook uw bewering als zou het als Roma geen zin hebben om bescherming te zoeken bij de politie in Kosovo omdat deze bestaat uit etnische Albanezen stemt niet overeen met bovenvermelde informatie (CGVS, p. 14). Hieruit blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er niet het minste geloof worden gehecht aan de door u naar voren gebrachte asielmotieven.

Tot slot merk ik hier op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitsgegevens, die van uw gezinsleden, uw verblijf in Italië en uw medische problemen ten gevolge van een ongeval worden niet betwist. Dat uw zoon Gani gezondheidsproblemen heeft en medische hulp kreeg in België staat evenmin ter discussie. Uit de overige documenten die u voorlegde mbt het ongeval (proces verbalen dd. 1 juni 2006 en 29 juni 2006, gerechtelijke overeenkomst mbt uitbetaling schadevergoeding nav een verkeersongeval, aanrijdingsformulier ingevuld door de politie, en een document waarin de door u geleden schade en de graad van invaliditeit worden bepaald) tonen aan dat u en de tegenpartij een minnelijke schikking bereikten over de aan u uit te keren schadevergoeding. Dat u voorafgaand aan het ongeval zwaar mishandeld werd (met een boksbeugel in het gezicht werd geslagen) kan uit deze documenten geenszins worden afgeleid. Uit de factuur voor ambulancevervoer in België en een document betreffende de betalingsregeling voor een bloedanalyse beiden op naam van uw echtgenote kan, gelet op haar verklaringen, niets worden afgeleid. De artikels mbt de algemene situatie van Roma hebben tot slot geen betrekking op uw persoonlijke situatie." Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, V.H.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 70 279 van 21 november 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van V.H. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund."

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Vooreerst onderstreept de Raad, waar verzoeker naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst, dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De Raad benadrukt dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld.

Eenzelfde opmerking kan worden geformuleerd aangaande de beslissingen van de commissaris-generaal waarnaar verzoeker verwijst.

Een verwijzing naar eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of beslissingen van de commissaris-generaal volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielmotieven heeft besloten.

Vooreerst werd correct vastgesteld dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door hem neergelegde documenten.

Daarnaast werd terecht weerhouden dat de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote verscheidene incoherenties vertonen.

In zijn nota van 20 oktober 2011 herhaalt de commissaris-generaal terecht dat uit de documenten die verzoeker neerlegde, blijkt dat hij weliswaar het slachtoffer was van een verkeersongeval, doch dat uit deze documenten geenszins kan worden afgeleid dat er daarbij kwaad opzet in het spel is geweest. Integendeel, uit de documenten blijkt dat verzoeker een minnelijke schikking heeft getroffen met de tegenpartij in het ongeval, wat niet te verenigen valt met de feiten en de vrees zoals deze door hem naar voren werd gebracht.

In zijn nota laat de commissaris-generaal tevens terecht gelden dat verzoeker, ten tijde van diens verhoor op het Commissariaat-generaal, naliel spontaan melding te maken van de ernstige feiten die diens echtgenote, volgens haar uitdrukkelijke verklaringen, heeft meegemaakt bij de voorgehouden inval in hun huis. De commissaris-generaal stelde daarenboven vast dat ook verzoekster uiterst onsamenhangende én tegenstrijdige verklaringen dienaangaande verstrekke, meer bepaald met betrekking tot de vraag of zij al dan niet hulp heeft ingeroepen voor de psychologische problemen in de nasleep van voormeld incident.

Ten slotte herhaalt de commissaris-generaal in zijn nota terecht dat de door verzoeker gerelateerde feiten niet in overeenstemming zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in Kosovo geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer hebben voorgedaan en de RAE-minderheden (Roma, Ashkali en Egyptenaren) een zo goed als volledige bewegingsvrijheid genieten (stuk 12, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Veiligheid en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 5-10; stuk 12, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Situatie van Roma en Ashkali in de gemeente Podujevë/Podujevo, p. 8-9).

Vervolgens wordt de bescherming door de in Kosovo aanwezig lokale en internationale autoriteiten als toereikend beoordeeld (stuk 12, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Veiligheid en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 21 e.v.). Het beleid van de Kosovaarse overheid is er blijkens de informatie op gericht te streven naar de integratie van de Roma minderheid, niet op discriminatie of vervolging (stuk 12, Landeninformatie, Antwoorddocument KS2009-067). In de beslissing wordt tenslotte gewezen op de UNHCR Eligibility Guidelines van 9 november 2009 waarin wordt geopperd dat de situatie van asielzoekers uit Kosovo, inclusief deze van de RAE-minderheden, op hun individuele intrinsieke merites dient te worden beoordeeld.

Dat nog niet alle initiatieven van de overheid reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, maar geen poging onderneemt om deze te ontkrachten. Echter, het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire

beschermingsstatus, dient immers steeds in concreto te worden aangetoond. Verzoeker blijft hier in gebreke.

Bijgevolg blijft de argumentatie van de bestreden beslissing staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.5. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren."

2.3. De drie ter zitting neergelegde stukken zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad deze op grond van artikel 8 PrRvV, niet in overweging neemt.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE